

PÁLYÁZAT A LEGJOBB KÖZÖSSÉGNEK JÁRÓ VÁNDORSERLEGRE

Lengyel-Magyar történelmi kapcsolatok a XX.
században fővárosi történelem verseny csapatának
pályázata

Készítette: Balla Barbara (10.b) és Kőhalmi Luca (9.a)

„Minél nagyobb egy csoport lojalitása a csapat irányába, annál nagyobb a motiváció a tagok között, hogy megvalósítsa a csoport céljait, és nagyobb a valószínűsége annak, hogy el is fogják érni céljaikat.” (Rensis Likert)

Mi a csapat és a közösség fogalma?

Ha definiálnom kéne a fent említett fogalmakat, akkor ez a pályázat akár egy pszichológia könyvből kimásolt, ezerszer hallott meghatározás is lehetne, de ez igen unalmassá tenné a pályázat végigolvasását, ezért ettől most eltekintünk. De talán a kedves Olvasó számára is kiderül majd belőle, hogy melyek azok a legfontosabb elemek, amelyek egy csapatot közösséggé, mégpedig jó közösséggé tesznek.

Lengyel-Magyar kapcsolatok a XX. században...

Az utóbbi időben rengetegszer halhattuk a verseny megnevezését iskolánk falai között.....De ne szaladjunk ennyire előre.

Kóhalmi Luca, Zsinka Bernadett, Nagy Nikolett, Balla Barbara és Tarnóczi Ádám. Az iskolai évek alatt, már látásból ismertük egymást, köszöntünk egymásnak, de a kapcsolatunk nem alakulhatott ki mélyebben, hiszen nem kötött össze bennünket semmiféle kötelék.

Már javában fél év közelben jártunk, amikor Antos Gábor Tanár úr megkeresett minket, hogy induljunk el a fent megnevezett versenyen, mint egy csapat.

Sosem beszéltünk erről, de biztos vagyok benne, hogy az elején mindenkiben felvetődött az a kérdés, hogy vajon képesek leszünk-e egy csapatként együtt dolgozni? A választ a következő oldalak rejtik, amiből egyértelműen ki fog derülni, hogy működött-e.

Hamar kiderült, hogy ezt a versenyt csak úgy tudjuk megnyerni, ha összefogunk, maximálisan megbízunk egymásban, kiegészítjük egymást. Ezt erősítette a tét nagy, azaz elismerést szerezni az iskolának.

Még csak épphogy kihirdették a versenyt mi már rögtön beleástuk magunkat a témába, amely nem volt más, mint a II. világháborúban Magyarországra menekült lengyelek sorsa. Hogy jobban átérezzük ezt a nem túl barátságos korszakot, közösen megnéztünk két filmet, Roman Polanski A zongorista és Andrzej Wajda Katyn című filmjét, amelyek ebben a témában meghatározó eseményeket dolgoznak fel. Egyik sem egy mai értelemben vett kalandfilm, talán ezért is érintett meg bennünket.

A közös „mozizás” alkalmával jobban megismerhettük egymást, beszélgettünk a filmről, elmondtuk a gondolatainkat, és már nem csak a „verseny” megbeszélések alkalmával beszéltünk, hanem már az iskolai szünetekben is tájékozódunk csapattársunk hogyléte felől.

A munka még csak ezután kezdődött igazán. Első feladatunk egy videó készítése volt, amit mi id. Antall Józsefről és munkásságáról készítettünk. Közös felkerestük sírját a Farkasréti temetőben és a várost járva több lengyelekkel kapcsolatos emléktáblánál is megálltunk. A temetőben a tájékozódással adódtak némi problémák, de ötünk együttes térképismerete elvezetett minket a megfelelő parcellához. A kis kiruccanás közben még egy „gofrizásra” is jutott idő a Jégbüfében.

Amint beküldtük az első fordulóra készített filmünket, rögtön hozzá is láttunk az elméleti részek áttanulmányozásához. Ezek több időt igényeltek, mivel a témák felosztásra kerültek, így egy-egy ember jobban beleáshatta magát a kijelölt témába. Rengeteg forrást kellett elolvasnunk, amelyek több száz oldalon keresztül részletezték az eseményeket. Ez bizony nem kis megpróbáltatást jelentett, aminek rendszerezése Gábor bácsi hasznos magyarázatai és utasításai nélkül nem sikerült volna. Mindig higgadtan állt hozzá az olykor pitiáner kérdéseinkhez, és türelemmel vezényelte a csapatot, akár a facebook-os csoportunkban, akár személyesen.

A további feladatokat is felosztottuk egymás között. Az egymás iránti bizalom itt nagyon fontos volt, hiszen nem tudhattuk kinek a témaköréből milyen kérdést tesznek fel. Esténként a közös facebook csoportunkban oda-vissza mentek a kérdések és a válaszok.

Ez idő alatt észrevétlenül egy csapattá váltunk. A napok teltek, és egyre jobban megerősödtek az egymás iránti bizalomban, megszerettük egymást. Nem tudtuk volna elképzelni ezt a versenyt egymás nélkül, és biztos állíthatom, hogy nem is akartuk. Megszoktuk egymás poénjait, alkalmazkodtunk egymáshoz, nagyokat nevettünk, és már nem csak a versennyel kapcsolatos észrevételek osztottuk meg egymással, tehát a kapcsolatunk személyesebbé vált.

Elérkezett a második forduló napja, amikor is egyik hétfő délután kettő órakor megkaptuk a feladatlapot, az informatika terem telis-tele volt jegyzetekkel, könyvekkel. De ami még fontosabb: az *a harmonikus összetartás* volt. Egyszerre egy emberként küzdöttünk, szinte már a szívünk is együtt vert, mert tudtuk, hogyha ezt jól megcsináljuk, már garantáltan utazhatunk Lengyelországba. A kérdéseket áttekeintve arra döntésre jutottunk, hogy jobb lesz, hogyha felosztjuk a feladatokat, úgy, hogy mindenki a saját témájához kapcsolódó feladatokat tudja végezni. A munkafolyamat gördülékeny volt, hiszen gyorsan, egymásra odafigyelve oldottuk meg a hirtelen adrenalin szintnövekedést eredményező „problémákat”!

Azt hiszem, itt váltunk tényleges *csapatá*, mert azt a lelkesedést nehéz utánozni, ami akkor minket jellemezett. Mindenki egy célért küzdött.

Természetesen ez sem így sült volna el, felkészítő tanárunk kitartó munkája nélkül. Pillanatok alatt rendszerezte a káosznak tűnő össze-visszaságokat, mind azokat melyek a fejünkben keletkeztek, valamint a jegyzetek és a gépen felhalmozódott információ tömeg között is próbált egyensúlyt teremteni. Sikerral.

Az első két forduló összesített eredményét tekintve csapatunk, a tizenkettes csapat elsőként tűnt ki a többi csapatból, sőt még 5 és fél pluszpontot is bezsebeltünk.

A döntőre is felkészülten érkeztünk, nem is akármilyen jelmonddal: *NYERNI FOGUNK, NINCS MESE!*

A döntőben minden csapat nulla ponttal indult, és rengeteg feladat volt, így a verseny csaknem 4 órán keresztül tartott. Gyors válaszokra, és együtt dolgozni tudó csapatra volt szükség. Mindenféle feladat előfordult, ami csak a bizonytalanságot fokozta az emberben. Jól teljesítettünk, mert együtt csináltuk végig. A feladatok

részeként három prezentációt kellett bemutatnunk: egy népművészeti alkotást, egy filmről szólót, és az első fordulóban elkészített filmünket bemutatót. Mindezt egy történészekből álló zsűri elé kiállva, remegő lábakkal és elcsukló hanggal. A prezentációk bemutatása

alatt nagyon izgultunk egymásért. Még azt is össze kellett hangolnunk, hogy az előadó és a diát kezelő Ádám egy pillantásból megértse egymást. A zsűriben – mint utóbb megtudtuk - a *mi*, Zalipieről szóló prezentációnk maradt meg a legjobban. A feladatok nagy része gördülékenyen ment, de egy másik gimnázium valahogy ugyanannyi pontot szerzett, mint mi. Holtverseny az első helyen. NA NEEEE!! De *mi* nyerni jöttünk ide! Most kell beleadni 3 hónap kemény munkáját. Feszülten figyeltük a kérdést. Egyszerre, *közösen* mondtuk a helyes választ. A mi válaszuk volt a helyes, amivel el is dőlt az első helyezés sorsa, de mi annyira belelkesedtünk, hogy a kivetítőn lévő összes kérdésre bekiáltottuk a jó választ. *IGEN! MEGVAN! MI LETTÜNK AZ ELSŐK!*

Volt itt minden. Örömtől könnyesedő szemek, megkönnyebbülés, kirobbanó jókedv, hangos győzelmi „kiáltások”, és a „Nem hiszem el” tartalmú mondat többszöri bekiabálása.

A verseny után Gábor bácsi meglepetése következett. Gyerekpezsgővel köszöntött minket (mintha tudta volna előre az eredményt), koccintottunk, aztán hosszasan beszélgettünk. Gondolatban mind az ötven Rá emeltük a poharunkat, ugyanis nélküle nem sikerült volna. Ő volt az egész motorja, aki összefogta a csapatunkat, koordinálta azt és megtalálta megfelelő

módot a győzelemre, és arra, hogy egymásra inentől kezdve barátként tekintsünk. Köszönjük neki!

Sikerült. Itt éreztük meg 3 hónap munkájának gyümölcsét. Együtt végigvittük, a nehéz pillanatokban segítettünk egymásnak, és ennek köszönhetjük az elért eredményt.

A verseny után győzelmünk híre bejárta a kerületet, hiszen az Újpest Tv-ben interjút adtunk (<http://www.youtube.com/watch?v=NRFRn-e657I>), valamint a hír megjelent az önkormányzat honlapján (http://ujpest.hu/hir/4967/A_Karolyis_diakok_sikere/) és az Újpesti Naplóban is. Sikerünk azonban nemcsak a miénk, hanem az egész Károlyié is, hiszen nagyon kellett hozzá tanáraink és osztálytársaink segítsége is.

Károlyis diákok sikere

A Károlyi István 12 Évfolyamos Gimnázium csapata nyerte meg azt a március végi fővárosi versenyt, amelyet Óbuda polgármesteri hivatala hirdetett meg fővárosi gimnáziumok számára a 20. századi lengyel–magyar történelmi kapcsolatok témakörében. Az ünnepélyes díjátadásra a budapesti lengyel nagykövetségen kerül sor.

Lengyel–magyar történelmi kapcsolatok a XX. században címmel középiskolás csapatoknak hirdetett vetélkedőt Óbuda–Békásmegyer Önkormányzata, valamint Bús Balázs polgármester. A döntő március 31-én zajlott, nagy érdeklődés mellett. A verseny-

ben, izgalmas küzdelemben, a Károlyi István 12 Évfolyamos Gimnázium Balla Barbara, Zsinka Bernadett (10. b), Nagy Nikolett (10. a), Köhalmi Luca és Tarnóczy Ádám (9. a) alkotta csapata szerezte meg a győzelmet. A diákok felkészítő tanára Antos Gábor történelem–földrajz szakos tanár volt.

Az ünnepélyes díjkiosztóra április 12-én kerül sor a Lengyel Köztársaság Budapesti Nagykövetségén. A győztes csapat diákjai a felkészítő tanárukkal együtt júliusban Krakkóba és a Tátrába látogathatnak.

– A lengyel–magyar kapcsolatoknak komoly történelmi hagyományai vannak, ezért is csatlakoztunk örömmel a vetélkedőhöz. Kétszeresen is büszkék lehetünk a szereplésre. Résztben azért, mert az újpesti középiskolák közül a Károlyi István 12 Évfolyamos Gimnázium csapatát delegálta a városvezetés, de főként azért, mert megnyertük a vetélkedőt – mondja Hirmann László, az iskola igazgatója. – Sikerünk titka talán az, hogy a helytörténeti vetélkedők szervezésében, a felkészítésben komoly tapasztalattal rendelkezünk – fűzte hozzá.

A díjátadás néhány héttel később a Lengyel Nagykövetségen volt. Ez is hihetetlen nagy élmény volt, hiszen nem minden nap foghat kezét az ember a lengyel nagykövettel, valamint az óbudai polgármesterrel (http://www.ujpest.hu/hir/5001/Ujpesti_diakok_sikere/). A Lengyel Intézet képviselője pedig ígéretet tett, hogy az első fordulóra készített videónkat a honlapjukon is közzé teszik (<http://www.youtube.com/watch?v=tqj6ZAQO38o>).

A csapat számára természetesen hátravan a legjobb csapatépítő tréning: a hősies küzdelemben megnyert 12 napos lengyelországi utazás, ahol még inkább egymásra leszünk utalva és ami után még erősebb szálak és emlékek fognak összefűzni bennünket! Ezen kívül őszre is tervezünk egy programot: Andrzej Wajda legújabb, Lech Walesa életéről szóló filmjének megtekintése a moziban.

A fent leírtak alapján –remélhetőleg- az Olvasó szeme előtt egy exponenciálisan növekvő lineáris egyenes képe jelent meg, amely tükrözi csapatunk közösségé fejlődését. Az egyre nagyobb sikerélmények egyre nagyobb megbecsülést, egyre nagyobb összetartást, egyre nagyobb egymás iránt érzett tiszteletet és szeretetet váltottak ki belőlünk egymás iránt. Ezek az emberi kapcsolatok alappillérei, amelyek a mi történetünkben, közösségé válásunkban is meghatározóak voltak. Ezek alapján úgy gondoljuk, hogy mi vagyunk a legjobb közösség a Károlyiban!

